

B”H

Likkutei Sichos Source Sheet

Volume 15 | Vayera | Sichas 3

(1) פרשתינו כ"א, ל"ג

וַיֵּטַע אֶשֶׁל בְּבֵאֵר שֶׁבַע וַיִּקְרָא-שָׁם בְּשֵׁם יְהוָה אֵל עוֹלָם:

And he planted an eishel in Beer-Sheba, and he called there in the name of the Lord, the God of the world.

(2) רש"י

ויקרא שם וגו': על ידי אותו אשל נקרא שמו של הקב"ה אלוה לכל העולם. לאחר שאוכלים ושותים אומר להם ברכו למי שאכלתם משלו, סבורים אתם שמשלי אכלתם, משל מי שאמר והיה העולם אכלתם:

and he called there, etc: By means of that "eishel", the name of the Holy One, blessed be He, was called "God of the whole world." After they would eat and drink, he would say to them, "Bless the One of Whose [food] you have eaten. Do you think that you have eaten of my [food]? [You have eaten of the food] of the One Who spoke and the world came into being!"

(3) בראשית רבה פמ"ט, ד'

כִּי יִדְעֵתוּ לְמַעַן אֲשֶׁר יֵצֵא (בראשית יח, יט), רבי יודן בשם רבי אלכסנדר ז' הובריא. ורבינו אמרי זו בקור חולים. רבי עזריה בשם רבי יהודה מתחלה צדק לבסוף משפט. הא כיצד אברהם היה מקבל את העוברים ואת השבים, משהיו אוכלים ושותים אמר להם ברכו. אמרו לו מה נאמר, אמר להם אמרו ברוך אל עולם שאכלנו משלו, אם מקבל עליו ובריה, הוה אכיל ושתי ואזיל, ואי לא הוה מקבל עליה ובריה, הוה אמר ליה הב מה דעלה. ואמר מה אית לך עלי, הוה אמר ליה, חד קסיט דחמר בעשרה פולרין, וחד ליטרא דקופר בעשרה פולרין, וחד עגול דרפתא בעשרה פולרין. מאן יהיב לך חמרא במדברא, מאי יהיב לך קופר במדברא, מאן יהיב לך עגולא במדברא. מן דהוה חמי ההיא עקתא דהוה עקי ליה, הוה אמר ברוך אל עולם שאכלנו משלו, הדא הוא דכתיב לכתחלה צדקה ולבסוף משפט. (בראשית יח, יט): למען הביא ה' על אברהם וגו', תני רבי שמעון בן יוחאי אומר, כל מי שיש לו בן יגע בתורה כאלו לא מת, שנאמר: למען הביא ה' על אברהם את אשר דבר אליו לא נאמר, אלא את אשר דבר ה' עליו.

"Because I know him, so that he will command" - Rabi Yudan in the name of Rabbi Alexandri: this is serving the mourner's meals. And the rabbis say: this is visiting the sick. Rabbi Azariah in the name of rabbi Yehudah: in the beginning tzedek and in the end, mishpat. How so? Avraham would receive both the sinners and the ones that returned. As they were eating and

drinking he would say to them "bless!" They would ask: what should we say? He would answer: "Blessed is El Olam, from Whose [bounty] we ate." If the person accepted it and blessed, then s/he would eat, and drink and go. And if not, then Avraham would say: 'give me what you have.' And the person would say - 'what do you have that I owe you?' And he would answer: 'one measure of wine for ten coins, and one cut of meat for ten coins, and one loaf of bread for ten coins... Who gave you wine in the wilderness? Who gave you meat in the middle of the wilderness? Who gave you bread in the wilderness?' Once the person understood the predicament that Avraham set up, then the person would say "Blessed is El Elyion from Whose bounty we ate" - and this is what is why tzedakah is written in the beginning and justice at the end.

(4) רמב"ם הלכות גירושין סוף פרק ב'

וְלִמָּה לֹא בִטֵּל גֵּט זֶה שֶׁהָרִי הוּא אָנוּס בֵּין בַּיָּד עִכוּם בֵּין בַּיָּד יִשְׂרָאֵל. שְׂאִין אוֹמְרִין אָנוּס אֵלָּא לְמִי שֶׁנִּלְחַץ וְנִדְחַק לַעֲשׂוֹת דְּבַר שְׂאִינוּ מְחֻיָּב בּוֹ מִן הַתּוֹרָה לַעֲשׂוֹתוֹ כְּגוֹן מִי שֶׁהִכָּה עַד שֶׁמָּכַר אוֹ עַד שֶׁנָּתַן. אֲבָל מִי שֶׁתִּקְפוּ יִצְרוּ הָרַע לְבִטּוֹל מִצְוָה אוֹ לַעֲשׂוֹת עֲבֵרָה וְהִכָּה עַד שֶׁעָשָׂה דְּבַר שֶׁחֻיָּב לַעֲשׂוֹתוֹ אוֹ עַד שֶׁנִּתְרַחַק מִדְּבַר הָאָסוּר לַעֲשׂוֹתוֹ אִין זֶה אָנוּס מִמֶּנּוּ אֵלָּא הוּא אָנוּס עַצְמוֹ בְּדַעְתּוֹ הָרַעָה. לְפִיכָּךָ זֶה שְׂאִינוּ רוֹצֵה לְגַרֵּשׁ מֵאַחַר שֶׁהוּא רוֹצֵה לְהִיּוֹת מִיִּשְׂרָאֵל וְרוֹצֵה הוּא לַעֲשׂוֹת כָּל הַמִּצְוֹת וְלִהְתָּרַחַק מִן הָעֲבֵרוֹת וְיִצְרוּ הוּא שֶׁתִּקְפוּ וְכִיּוֹן שֶׁהִכָּה עַד שֶׁתִּשָּׁשׁ יִצְרוּ וְאָמַר רוֹצֵה אֲנִי כָּבֵר גָּרֵשׁ לְרִצּוֹנִי. לֹא הִיָּה הַדִּין נוֹתֵן שְׂכּוֹפִין אוֹתוֹ לְגַרֵּשׁ וְטַעַם בֵּית דִּין שֶׁל יִשְׂרָאֵל אוֹ שֶׁהִיוּ הַדִּיּוֹטוֹת וְאָנְסוּהוּ עַד שֶׁגָּרֵשׁ הָרִי זֶה גֵּט פְּסוּל הוֹאִיל וְיִשְׂרָאֵל אָנְסוּהוּ יִגְמַר וְיִגְרֵשׁ.

Why is this get not void? For he is being compelled - either by Jews or by gentiles - [to divorce] against his will [and a get must be given voluntarily].

Because the concept of being compelled against one's will applies only when speaking about a person who is being compelled and forced to do something that the Torah does not obligate him to do - e.g., a person who was beaten until he consented to a sale, or to give a present. If, however, a person's evil inclination presses him to negate [the observance of] a mitzvah or to commit a transgression, and he was beaten until he performed the action he was obligated to perform, or he dissociated himself from the forbidden action, he is not considered to have been forced against his will. On the contrary, it is he himself who is forcing [his own conduct to become debased].

With regard to this person who [outwardly] refuses to divorce [his wife] - he wants to be part of the Jewish people, and he wants to perform all the mitzvot and eschew all the transgressions; it is only his evil inclination that presses him. Therefore, when he is beaten until his [evil] inclination has been weakened, and he consents [to the divorce], he is considered to have performed the divorce willfully.

ב

(5) יפה תואר לבראשית רבה פמ"ט, ד'

מן דהוה חמי היא עקתא כו'. אף כי יכול להיות שהם מכזבים לו ובאונס דברו לו כאלה מ"מ אברהם עשה זאת. רק לצאת ידי חובתו נגד ה'. ואם המה רמוהו העון תלוי בהם ולא בו:

6) בראשית רבה פמ"ג, ז'

וַיְבַרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ אַבְרָם לְאֵל עֲלִיּוֹן קִנְיָה שְׁמַיִם וְאֶרֶץ (בראשית יד, יט), מִמֵּי קִנְיָן, רַבִּי אֲבָא בְּשֵׁם רַב כְּהֵנָּא וְרַבִּי יִצְחָק, רַבִּי אֲבָא אָמַר כְּאִינְשׁ דְּאָמַר פְּלַן עֵינוּהִי יְאִי, שְׁעָרִיהָ יְאִי. אָמַר רַבִּי יִצְחָק הִיא מְקַבֵּל אֶת הָעוֹבְרִים וְאֶת הַשָּׂבִים, וּמִשְׁהִיּוֹ אוֹכְלִים וְשׁוֹתִין הִיא אוֹמֵר לָהֶם בְּרַכּוּ, וְהֵן אוֹמְרִים לוֹ מַה נֹּאמַר, וְהוּא אוֹמֵר לָהֶם אָמְרוּ בְּרוּךְ אֵל עוֹלָם שְׂאֲכַלְנוּ מִשְׁלוֹ, אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲנִי לֹא הִיא שְׁמִי נִכְרַ לְבְרִיּוֹתֵי וְהַכְּרַת אוֹתֵי בְּבְרִיּוֹתֵי, מַעֲלָה אֲנִי עֲלֶיךָ כְּאֵלוֹ אַתָּה שְׁתַּף עִמִּי בְּבְרִיּוֹתֵי שֶׁל עוֹלָם, הֲדָא הוּא דְכָתִיב: קִנְיָה שְׁמַיִם וְאֶרֶץ.

ג

7) שלח י"ג, ל"א / י"ד, א' / ד' / ל"ט / מ'

וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר-עָלוּ עִמּוֹ אָמְרוּ לֹא נוֹכַל לַעֲלוֹת אֶל-הָעָם כִּי-חַזַּק הוּא מִמֶּנּוּ:

But the men who went up with him said, "We are unable to go up against the people, for they are stronger than we.

וַתִּשָּׂא כָל-הָעֵדָה וַיִּתְּנוּ אֶת-קוֹלָם וַיִּבְכוּ הָעָם בַּלַּיְלָה הַהוּא:

The entire community raised their voices and shouted, and the people wept on that night.

וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל-אָחִיו נַתְּנָה רֹאשׁ וְנָשׁוּבָה מִצְרַיִם:

They said to each other, "Let us appoint a leader and return to Egypt!"

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל-כָּל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְאַבְּלוּ הָעָם מְאֹד:

Moses related all these words to the children of Israel, and the people mourned greatly.

וַיִּשְׁכְּמוּ בַבֶּקֶר וַיַּעֲלוּ אֶל-רֹאשׁ-הַהָר לֵאמֹר הֲנִנוּ וְעָלִינוּ אֶל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר-אָמַר יְהוָה כִּי חָטָאנוּ:

They arose early in the morning and ascended to the mountain top, saying, "We are ready to go up to the place of which the Lord spoke, for we have sinned. "

8) אבות פרק ו', משנה ב'

אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֵוִי, בְּכָל יוֹם וַיּוֹם בַּת קוֹל יוֹצֵאת מִהָר חוֹרֵב וּמְכַרְזֵת וְאוֹמְרַת, אוֹי לָהֶם לְבְרִיּוֹת מַעֲלִבוֹנָה שֶׁל תוֹרָה. שְׂכַל מִי שְׂאִינוּ עוֹסֵק בַּתוֹרָה נִקְרָא נְזוּף,

Rabbi Joshua ben Levi said: every day a bat kol (a heavenly voice) goes forth from Mount Horeb and makes proclamation and says: "Woe unto humankind for their contempt towards the Torah", for whoever does not occupy himself with the study of Torah is called, nazuf (the rebuked).

9) תניא פרק ל"ב

לומר שאף הרחוקים מתורת ה' ועבודתו ולכן נקראי' בשם בריות בעלמא צריך למשכן בחבלי עבותו' אהבה וכולי האי ואולי יוכל לקרבן לתורה ועבודת ה' והן לא לא הפסיד שכר מצות אהבת ריעים

This means that even in the case of those who are removed from G-d's Torah and His service, and are therefore classified simply as "creatures," one must attract them with strong cords of

love, perchance one might succeed in drawing them near to the Torah and Divine service. Even if one fails, one has not forfeited the merit of the precept of neighborly love.

(10) תורת הבעל שם טוב, היום יום י"ז אייר

ל"ג בעומר שנת תר"ד — לערך — ספר הצמח צדק תורת הבעל שם טוב: עס שטעהט פֿי תהיו אתם ארץ חפץ אמר ה' צבאות. אט אזוי ווי די גרעסטע חכמים וועלען אייביג ניט דערגיין די גרויסע, טבעיות'דיגע אוצרות, וועלכע השם יתברך האט טובע געווען בארץ, אז הפל ה'ה מן העפר, אט אזוי קען קיינער ניט דערגיין די גרויסע אוצרות וואס ליגען אין אידען, וואס זיי זיינען דעם אויבערשטענס ברוך הוא ארץ חפץ. וסיים הבעל שם טוב: איך וויל מאכען פון אידען, אז זיי זאלען געבען דעם יבול, וואס דעם אויבערשטענס ברוך הוא א ארץ חפץ קען געבען.

On Lag BaOmer, around the year 5604 (1844), the Tzemach Tzedek relayed the following teaching of the Baal Shem Tov. "It is written,⁸ 'For you shall be a cherished land, declares the G-d of Hosts.' Just as the wisest minds will never be able to grasp the vast natural treasures that G-d has hidden in the earth, to grasp that 'everything came from dust,'⁹ so, too, no one can appreciate the treasures that lie hidden within Jews, who are G-d's cherished land."

The Baal Shem Tov concluded: "I want to bring Jews to the point that they will yield the kind of harvest that G-d's 'cherished land' can yield."

ד

(11) תניא פרק כ"ט

וגם ירעים עליה בקול רעש ורוגז להשפילה כמאמר רז"ל לעולם ירגיז אדם יצ"ט על יצה"ר שנאמר רגזו וגו' דהיינו לרגוז על נפש הבהמית שהיא יצרו הרע בקול רעש ורוגז במחשבתו לומר לו אתה רע ורשע ומשוקץ ומתועב ומנוול וכו' ככל השמות שקראו לו חכמינו ז"ל באמת עד מתי תסתיר לפני אור א"ס ב"ה הממלא כל עלמין היה הוה ויהיה בשוה גם במקום זה שאני עליו כמו שהיה אור א"ס ב"ה לבדו קודם שנברא העולם בלי שום שינוי

He must also thunder against it with a strong and raging voice in order to humble it, as the Rabbis state, "A person should always rouse the good impulse against the evil impulse, as it is written, 'Rage, and sin not.'" That is to say, one must rage against the animal soul, which is his evil impulse, with stormy indignation in his mind, saying to it: "Thou art evil and wicked, abominable, loathsome and disgraceful, ..." with all the epithets by which our Sages, of blessed memory, have rightly called it, "... How long wilt thou conceal from me the light of the blessed En Sof, which pervades all the worlds; which was, is, and will be the same, including also this place where I stand, just as the light of the blessed En Sof was alone before the world was created, without any change,

ה

(12) תענית כ', סוף עמוד א' ואילך

תנו רבנן: לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארז. מעשה שבא רבי אלעזר ברבי שמעון ממגדל גדור מבית רבו, והיה רכוב על חמור ומטייל על שפת נהר, ושמש שמחה גדולה. והיתה דעתו גסה עליו מפני שלמד תורה הרבה.

The Sages further taught in praise of the reed: A person should always be soft like a reed, and he should not be stiff like a cedar. An incident occurred in which Rabbi Elazar, son of Rabbi Shimon, came from Migdal Gedor, from his rabbi's house, and he was riding on a donkey and strolling on the bank of the river. And he was very happy, and his head was swollen with pride because he had studied much Torah.

נִדְדַמְן לֹא אָדָם אֶחָד שֶׁהָיָה מְכוּעֵר בְּיוֹתֵר. אָמַר לוֹ: שְׁלוֹם עֲלֶיךָ רַבִּי! וְלֹא הִחְזִיר לוֹ. אָמַר לוֹ: רִיקָה, כַּמָּה מְכוּעֵר אוֹתוֹ הָאִישׁ! שָׂמָא כָּל בְּנֵי עִירָךְ מְכוּעֵרִין כְּמוֹתָךְ? אָמַר לוֹ: אֵינִי יוֹדֵעַ, אֲלֵא לָךְ וְאָמֹר לְאוֹמְן שְׁעֵשְׂאֲנִי: "כַּמָּה מְכוּעֵר כְּלִי זֶה שְׁעֵשִׂיתִי". כִּיּוֹן שְׂיַדַע בְּעַצְמוֹ שְׁחָטָא, יָרַד מִן הַחֲמוֹר וְנִשְׁתַּטַּח לְפָנָיו, וְאָמַר לוֹ: נַעֲבִיתִי לָךְ, מְחוּל לִי! אָמַר לוֹ: אֵינִי מוֹחֵל לָךְ עַד שֶׁתֵּלֵךְ לְאוֹמְן שְׁעֵשְׂאֲנִי וְאָמֹר לוֹ: כַּמָּה מְכוּעֵר כְּלִי זֶה שְׁעֵשִׂיתִי.

He happened upon an exceedingly ugly person, who said to him: Greetings to you, my rabbi, but Rabbi Elazar did not return his greeting. Instead, Rabbi Elazar said to him: Worthless [reika] person, how ugly is that man. Are all the people of your city as ugly as you? The man said to him: I do not know, but you should go and say to the Craftsman Who made me: How ugly is the vessel you made. When Rabbi Elazar realized that he had sinned and insulted this man merely on account of his appearance, he descended from his donkey and prostrated himself before him, and he said to the man: I have sinned against you; forgive me. The man said to him: I will not forgive you go until you go to the Craftsman Who made me and say: How ugly is the vessel you made.

הָיָה מְטִייל אַחֲרָיו עַד שֶׁהִגִּיעַ לְעִירוֹ. יָצָא בְּנֵי עִירוֹ לִקְרָאתוֹ, וְהָיוּ אוֹמְרִים לוֹ: שְׁלוֹם עֲלֶיךָ רַבִּי רַבִּי, מוֹרִי מוֹרִי! אָמַר לָהֶם: לְמִי אַתֶּם קוֹרִין רַבִּי רַבִּי? אָמְרוּ לוֹ: לְזֶה שֶׁמְטִייל אַחֲרֶיךָ. אָמַר לָהֶם: אִם זֶה רַבִּי — אַל יִרְבוּ כְּמוֹתוֹ בְּיִשְׂרָאֵל. אָמְרוּ לוֹ: מִפְּנֵי מָה? אָמַר לָהֶם: כֶּךָ וְכֶךָ עָשָׂה לִי. אָמְרוּ לוֹ: אָף עַל פִּי כֹן, מְחוּל לוֹ, שְׂאָדָם גָּדוֹל בְּתוֹרָה הוּא.

He walked behind the man, trying to appease him, until they reached Rabbi Elazar's city. The people of his city came out to greet him, saying to him: Greetings to you, my rabbi, my rabbi, my master, my master. The man said to them: Who are you calling my rabbi, my rabbi? They said to him: To this man, who is walking behind you. He said to them: If this man is a rabbi, may there not be many like him among the Jewish people. They asked him: For what reason do you say this? He said to them: He did such and such to me. They said to him: Even so, forgive him, as he is a great Torah scholar.

אָמַר לָהֶם: בְּשִׁבְלֵכֶם הֲרִינִי מוֹחֵל לוֹ, וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִהְיֶה רַגְלִיל לַעֲשׂוֹת כֵּן. מִיַּד נִכְנַס רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדָרַשׁ: לְעוֹלָם יִהְיֶה אָדָם רַךְ כְּקִנְהָ וְאֵל יִהְיֶה קָשָׁה כְּאָרֶז. וְלִפְיֶכָה זָכָה קִנְהָ לִישׁוּל הַיַּמִּנּוֹ קוּלְמוֹס לְכַתּוּב בּוֹ סֵפֶר תּוֹרָה תְּפִילִין וּמְזוֹזוֹת.

He said to them: For your sakes I forgive him, provided that he accepts upon himself not to become accustomed to behave like this. Immediately, Rabbi Elazar, son of Rabbi Shimon, entered the study hall and taught: A person should always be soft like a reed and he should not be stiff like a cedar, as one who is proud like a cedar is likely to sin. And therefore, due to its gentle qualities, the reed merited that a quill is taken from it to write with it a Torah scroll, phylacteries, and mezuzot.

13) ברכות י', א'

כָּה מְקוּבְּלֵי מִבֵּית אָבִי אָבָא, אֶפִּילוּ חֶרֶב חֲדָה מוֹנַחַת עַל צַוָּארוֹ שֶׁל אָדָם, אֵל יִמְנַע עֲצָמוֹ מִן הַרְחָמִים.

Hezekiah continued: I have received a tradition from the house of my father's father, from King David, the founding father of the dynasty of kings of Judea: Even if a sharp sword rests upon a person's neck, he should not prevent himself from praying for mercy. One may still hold out hope that his prayers will be answered, as was David himself when he saw the Angel of Destruction, but nonetheless prayed for mercy and his prayers were answered.

אֲתָמַר נְמִי, רַבִּי יוֹחָנָן וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר דְּאָמְרֵי תַרְוֵיהוֹ: אֶפִּילוּ חֶרֶב מוֹנַחַת עַל צַוָּארוֹ שֶׁל אָדָם, אֵל יִמְנַע עֲצָמוֹ מִן הַרְחָמִים. שְׁנֵאמַר: "הֵן יִקְטְלֵנִי לוֹ אֵיחֵל".

With regard to the fact that one should not despair of God's mercy, the Gemara cites that it was also said that Rabbi Yohanan and Rabbi Eliezer both said: Even if a sharp sword is resting upon a person's neck, he should not prevent himself from praying for mercy, as it is stated in the words of Job: "Though He slay me, I will trust in Him" (Job 13:15). Even though God is about to take his life, he still prays for God's mercy.

יו"ד

14) רמב"ן לך לך ו', י"ב

ויעבר אברם בארץ עד מקום שכם אומר לך כלל תבין אותו בכל הפרשיות הבאות בענין אברהם יצחק ויעקב והוא ענין גדול הזכירוהו רבותינו בדרך קצרה ואמרו (תנחומא ט) כל מה שאירע לאבות סימן לבנים ולכן יאריכו הכתובים בספור המסעות וחפירת הבארות ושאר המקרים ויחשוב החושב בהם כאלו הם דברים מיותרים אין בהם תועלת וכולם באים ללמד על העתיד כי כאשר יבוא המקרה לנביא משלשת האבות יתבונן ממנו הדבר הנגזר לבא לזרעו

AND ABRAM PASSED THROUGH THE LAND. I will tell you a principle by which you will understand all the coming portions of Scripture concerning Abraham, Isaac, and Jacob. It is indeed a great matter which our Rabbis mentioned briefly, saying:33 "Whatever has happened to the patriarchs is a sign to the children." It is for this reason that the verses narrate at great length the account of the journeys of the patriarchs, the digging of the wells, and other events. Now someone may consider them unnecessary and of no useful purpose, but in truth they all serve as a lesson for the future: when an event happens to any one of the three patriarchs, that which is decreed to happen to his children can be understood.

15) אבות פרק ד', משנה ב'

בן עזאי אומר, הוי רץ למצוה קלה כבחמורה, ובורח מן העברה. שמצוה גוררת מצוה, ועברה גוררת עברה. ששכר מצוה, מצוה. ושכר עברה, עברה:

Ben Azzai said: Be quick in performing a minor commandment as in the case of a major one, and flee from transgression; For one commandment leads to another commandment, and transgression leads to another transgression; For the reward for performing a commandment is another commandment and the reward for committing a transgression is a transgression.

16) רמב"ם סוף הלכות מלכים סוף פרק י"א / י"ב

ואם יעמד מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו. כפי תורה שבכתב ושבעל פה. ויכף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה. וילחם מלחמות ה'. הרי זה בחזקת שהוא משיח. (אם עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחי ישראל הרי זה משיח בודאי. ויתקן את העולם כלו לעבד את ה' ביחד שנאמר "כי אז אהפך אל עמים שפה ברורה לקרא כלם בשם ה' ולעבדו שכם אחד"):

If a king will arise from the House of David who diligently contemplates the Torah and observes its mitzvot as prescribed by the Written Law and the Oral Law as David, his ancestor, will compel all of Israel to walk in (the way of the Torah) and rectify the breaches in its observance, and fight the wars of God, we may, with assurance, consider him Mashiach.

If he succeeds in the above, builds the Temple in its place, and gathers the dispersed of Israel, he is definitely the Mashiach.

He will then improve the entire world, motivating all the nations to serve God together, as Tzephaniah 3:9 states: 'I will transform the peoples to a purer language that they all will call upon the name of God and serve Him with one purpose.'

ובאותו הזמן לא יהיה שם לא רעב ולא מלחמה. ולא קנאה ותחרות. שהטובה תהיה משפעת הרבה. וכל המעדנים מצויין קעפר. ולא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד. ולפיכך יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים וישיגו דעת בוראם כפי כח האדם. שנאמר (ישעיה יא, ט) "כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים":

In that era, there will be neither famine or war, envy or competition for good will flow in abundance and all the delights will be freely available as dust. The occupation of the entire world will be solely to know God.

Therefore, the Jews will be great sages and know the hidden matters, grasping the knowledge of their Creator according to the full extent of human potential, as Isaiah 11:9 states: 'The world will be filled with the knowledge of God as the waters cover the ocean bed.'
